

Ferenc pápa üzenete a béke 53. világnapjára: A béke mint a remény útja: Párbeszéd, megbékélés és ökológiai megtérés

Ferenc pápa az elődei által folytatott hagyományhoz híven január 1-jén a béke világnapja alkalmából üzenetet küld a híveknek és minden jóakarátú embernek. A dokumentumot, amelyet a Szentatya „A béke mint a remény útja: Párbeszéd, megbékélés és ökológiai megtérés” címmel tett közzé, az alábbiakban közöljük.

Őszentsége, Ferenc pápa üzenete a béke 53. világnapjára
2020. január 1.

A béke mint a remény útja:
Párbeszéd, megbékélés és ökológiai megtérés

1. A béke mint a remény útja az akadályokkal és a próbatételekkel szemben

A béke értékes dolog, reményünk tárgya, amelyre az egész emberiség törekszik. A békébe vetett remény olyan emberi magatartás, ami egzisztenciális feszültséggel jár, ezért egy néha fáradságos jelen is „élhető és elfogadható tud lenni, ha célhoz vezet, és e cél felől bizonyosak lehetünk; ha ez a cél olyan jelentős, hogy igazolja a hozzá vezető út megtételéhez szükséges erőfeszítéseket.”¹ Ilyen módon a remény az az erény, amely útra indít minket, ami szárnyakat ad a továbbladáshoz, még akkor is, ha az akadályok leküzdhetetlennek tűnnek.

Emberi közösségünk emlékezetében és testében hordozza nyomait a háborúknak és konfliktusoknak, amelyek egyre nagyobb pusztító erővel követik egymást és a legszegényebbeket és a leggyengébbeket sújtják leginkább. Egész nemzetek küzdenek azért, hogy megszabaduljanak a kizsákmányolás és a korrupció bilincseitől, amelyek egyre táplálják a gyűlöletet és az erőszakot. Még ma is sok embertől, köztük gyermekektől és idősektől veszik el az emberi méltóságot, a fizikai integritást, a szabadságot – ideértve a vallásszabadságot is –, a szolidaritást és a jövő reményét. Sok ártatlan áldozatnak kell elviselnie a megaláztatást és kirekesztést, a bánat és az igazságtalanság kínját vagy egyenesen valamilyen traumát, amely néppel és szeretteikkel szembeni szisztematikus ellenségeskedésből fakad.

A nemzeti és nemzetközi konfliktusok szörnyű próbatételei, amelyeket gyakran könyörtelen erőszak is súlyosbít, tartós nyomot hagynak az emberiség testén és lelkén, mivel minden háború valójában testvérgyilkosságnak bizonyul, amely magát a testvériségnek a nagy tervét, ami az emberi család hivatása, pusztítja el.

A háború, mint tudjuk, gyakran a különbségekkel szembeni intoleranciával kezdődik, amely táplálja a birtoklás és az uralom utáni vágyat. Ez az ember szívében élő önzésből, büszkeségből, valamint gyűlöletből fakad, ami pusztításhoz vezet, a másik embert kizárólag negatívan értékelő látásmódhoz, kirekesztéshez és a másik megsemmisítéséhez. A háború a kapcsolatok eltorzulásából, a hegemoniára törekvésből, a hatalommal való visszaélésből, a másik embertől és az akadálynak tekintett sokféleségtől való félelemből táplálkozik, amelyeket a háború egyúttal erősít is.

A közelmúltbeli japán utazásom során lehetőségem volt rámutatni korunk nyilvánvaló ellentmondására: „világunk abban a visszásságban él, hogy a stabilitást és a békét egy olyan hamis biztonság alapján akarja megvédeni és biztosítani, amelynek hátterében a félelem és a bizalmatlanság uralkodik, ami megmérgezi a népek közötti kapcsolatokat és megakadályoz minden lehetséges párbeszédet. A

béke és a nemzetközi stabilitás összeegyeztethetetlen a kölcsönös elpusztítás félelmére vagy a teljes megsemmisítés fenyegetésére építeni akaró minden kísérlettel; ezek csak a szolidaritás és együttműködés globális etikája alapján lehetségesek, amely egy olyan jövő szolgálatában áll, amelyet az egymástól való függőség és az együttes felelősség jellemez, ma és holnap és az emberiség egész családjában”.²

Minden fenyegetés táplálja a bizalmatlanságot és a bezárkózást. A bizalmatlanság és félelem növeli a kapcsolatok törékenységét és az erőszak kockázatát; ez egy ördögi kör, ami soha nem vezethet el a békés viszonyokhoz. Ebben az értelemben a nukleáris fenyegetés csak csalóka biztonságot hozhat létre.

Nem szabad ezért azt gondolnunk, hogy a megsemmisítés félelmével fenntarthatjuk a világban a stabilitást; egy ilyen rendkívül labilis egyensúlyban bízó világ a nukleáris szakadék szélén táncol és a közömbösség falai közé zárkózik, ahol olyan társadalmi-gazdasági döntések születnek, amelyek drámai romlást okoznak az emberekben és a természetben ahelyett, hogy megőriznék őket.³ Hogyan lehet így felépíteni a béke és a kölcsönös elismerés útját? Hogyan lehet megtörni a fenyegetés és a félelem beteges logikáját? Hogyan lehet lerombolni a bizalmatlanság jelenleg uralkodó dinamikáját?

Arra kell törekednünk, hogy valódi testvériség alakuljon ki, amely közös istengyermekségünkben gyökerezik és amelyet párbeszédben és kölcsönös bizalomban élünk meg. A béke iránti vágy mélyen bele van vésvé az ember szívébe, és ennél kevesebbel nem is szabad megelégednünk.

2. A béke mint a meghallgatás útja az emlékezett, a szolidaritás és a testvériség alapján

A hibakushák, a hírosimai és nagasaki atombomba-támadás túlélői azok közé tartoznak, akik ma is ébren tartják a kollektív lelkiismeretet, tanúbizonyságot tén a jövő generációinak az 1945 augusztusában történt szörnyűségekről és a leírhatatlan szenvedésekről, amelyek napjainkig is fakadnak ezekből az eseményekből. Ilyen módon bizonyosságukat életben tartja és megőrzi az áldozatok emlékét, hogy az emberi lelkiismeret egyre erősebbé váljék a hatalom és a pusztítás uralmával szemben: „Nem engedhetjük meg, hogy a mostani és az új nemzedékek elveszítsék a történet emlékét, azt az emlékezetet, amely biztosíték és ösztönzés egy igazságosabb és testvéribb jövő építésére”.⁴

Ahogy az, hogy a világ minden tájáról sokan mások is feljuttatják a jövő nemzedék számára az emlékeztetést a kölcsönös szolgálat. Az emlékeztet nemcsak azért kell megőrizni, hogy ne kövessék el újra ugyanazokat a hibákat és a múlt megőrzését gondolkodási módjára ne váljanak lemt elfogadható, hanem azért is, hogy ényjattól és a tapasztalatok gyűjtéséért szolgálat a jelenben és a jövőben a béke valószínű döntéseket.

Sőt, az emlékeztet a nemzeti horizontjain túl és a konfliktusok homályában a szolidaritás megőrzését. Kicsiny gesztusaira való visszaemlékezés bátor és akár hősiesség is tekinthető, így képe új energiákat mozgósítani és új reményt szítani egyelőre és közösségében egyesíteni.

A béke fél vezet a megnyitásra és kijelölés kihívás, amely annál összetettebb, minél számszerűbb és ellenmondásosabb az emberek, a közösségek és a nemzetek közötti kapcsolatok mögött húzóó erőknek. Menedekelőtt a lelkiismeret, valamint a személyes és politikai akarata szükséges hivatkozni. A béke az emberi szív mélyében születik és újra meg újra meg kell erősíteni a politikai akaratot az új folyamatok előindítására, amelyek kibékítik és egyesítik az embereket és a közösségeket.

A világban nem óra szavakra, hanem hiteles tanácsra „behátérrelésről” van szó, ahogyan, akik nyitottak a párbeszédre anélkül, hogy bármilyen kizárólagos vagy manipulatívának. Valójában nem lehet béke, ha nincs meggyőződött párbeszéd az igazságot a kölcsönös ideológiákon és véleményeken túlmegyő embernek között. A béke „újra és újra elvégzendő feladat”,⁵ „Hogy a béke nem egy pillanat, hanem egy folyamat, amelynek során az emberek és a közösségek az erőszakot a béke útjára vezetik.”

Mindezek a kihívások megkövetelik a mások ellen megőrzés kötelezettségét, hogy az ember ne legyen elzárkózott a béke útjára.

A szolidaritás alapja a béke. A szolidaritás az a szeretet, amely az igazságot a kölcsönös szolgálatban, ami a béke útjára vezet. A szolidaritás az a szeretet, amely az igazságot a kölcsönös szolgálatban, ami a béke útjára vezet. A szolidaritás az a szeretet, amely az igazságot a kölcsönös szolgálatban, ami a béke útjára vezet.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

